

Улас Самчук

Марія

Харків
«Фоліо»
2021

Матерям, що загинули
голодною смертю на Україні
в роках 1932—33.

КНИГА ПРО НАРОДЖЕННЯ МАРІЇ

I.

Коли не рахувати останніх трьох, то Марія зустріла й провела двадцять шість тисяч двісті п'ятдесят вісім днів. Стільки разів сходило для неї сонце, стільки разів переживала насолоду буття, стільки разів бачила або відчувала небо, запах сонячного тепла й землі.

Тих пару днів, що прожила з заплющеними очима по народженню, не входять у рахунок. Це не значить, що вона не бачила неба й землі. Вона вже чула їх, бо була єством, яке ворушилося, відчувало голод і голосно про це нагадувало.

Коли ж її тепла і радісна мати, селянка Оксана, виймала з довгої пазухи груди, Марія здалека відчувала їх, моргала устечками й намагалась продерти свої майбутні оченята. Оксана, розуміється, допомагала їй, прикладала груди до того місця, яке пізніше звалося устами, і дві ніжні теплі рожеві пелюсточки дружньо обнімали їх.

Прорвалося і полилося молоко, Оксана, з Марією в печені, сиділа трохи нахилившись, лівою рукою притримувала крихітну людинку, правою допомагала грудям виконувати їх призначення. Голова її похилена направо, очі спущені й закриті довгими повіками, а уста стулені в легку й прозору усмішку.

Оксана з побожним здивуванням подивляла свою першу мрію, яка — ось дивіться — жива репетлива дійсність і ім'я їй Марія. У неї личко, справжнє рожевеньке з білим мачком на крихітному носику й червоними плямками уа щічках. У неї будуть оченята. Так. Будуть оченята, і вони бачитимуть. У неї чоло, а за ним хорониться брунька розуму, яка от-от розів'ється, розцвіте й пізнає добро і зло.

Знутри рветься й затримується на половині зітхання радості і разом остраху, що груди їй ще не досить прибули.

ЗМІСТ

Книга про народження Марії	5
Книга днів Марії	58
Книга про хліб	105